

Можеше ли той да имъ противопостави своитѣ войскари, съ незащитени тѣла и коне? А ако въ последния мигъ ромеитѣ го измамѣха и се обърнѣха къмъ латинитѣ?

И той смири яростта си, преглътна тежката обида и я скри дълбоко въ сърдцето си. Все нѣкога щѣше да се отплати за нея.

Калоянъ не забравяше.

Единъ месецъ следъ това, латинитѣ превзеха Константиновградъ, и съ огънь, клане и грабежъ опустошиха преславния градъ на градоветѣ, „зеницата на свѣта“. Следъ това провъзгласиха за императоръ на новата латинска империя — благочестивия графъ Бодуенъ.

Тогава царятъ съвсемъ обузда гордостта си, разбра, че самъ срещу латинитѣ никога нѣма да може да се бори, и отново потърси приятелството имъ. За това, когато научи, че новокоронясаниятъ императоръ е заминалъ да приема клетва за вѣрностъ отъ тракийскитѣ градове, като добъръ съседъ, Калоянъ се отправи да го приветствува на границата.

ГЛАВА XV.

Българитѣ спрѣха на две поприща отъ стана на латинитѣ.

За последенъ пътъ Калоянъ искаше да разбере намеренията на кръстоносцитѣ къмъ българската държава. Той прати ново писмо до великия латински императоръ, комуто честитѣше победата и пожелаваше да се установятъ трайни дружелюбни отношения между двата народа. Между другото, той канѣше славния рицаръ Пиеръ дьо Брасио, да посети тѣхния станъ и да имъ разправи за подвизитѣ си.

Пиеръ дьо Брасио отговори, че би отишелъ съ удоволствие да ги посети, ако българитѣ изпратятъ въ тѣхния станъ заложници, и му дадатъ пропускно писмо. Калоянъ изпрати великия боляръ Саца, ~~практоръ~~ деспотъ Славъ и боляра Рекидаръ. Тогава рицарятъ взе съ себе си четирма другари и се отправи къмъ българския станъ.